

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op de hoger beroepen van:

1. de minister voor Immigratie en Asiel,
2.
appellanten,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage van 25 mei 2011 in zaak
nr. 09/48314 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de minister.

Procesverloop

Bij besluit van 1 december 2009 heeft de staatssecretaris van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen, alsmede geweigerd om hem ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 25 mei 2011 heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben de minister en de vreemdeling hoger beroep ingesteld. De hogerberoepschriften zijn aangehecht.

De minister (thans: de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel) heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2. Bij besluit van 7 augustus 2003 heeft de minister artikel 1 (F) van het Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen van Genève van 28 juli 1951, zoals gewijzigd bij Protocol van New York van 31 januari 1967 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) op de vreemdeling van toepassing geacht. Met de uitspraak van de rechtbank, nevenzittingsplaats Roermond, van 18 augustus 2005 in zaak nr. 03/47392 is dit in rechte komen vast te staan.

Niet in geschil is dat de vreemdeling na voormelde uitspraak van 18 augustus 2005 geen feiten en omstandigheden heeft ingebracht die afbreuk doen aan de eerdere vaststelling dat artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag op hem van toepassing is. Evenmin is in geschil dat artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) zich duurzaam verzet tegen de uitzetting van de vreemdeling naar zijn land van herkomst. Dienaangaande heeft de minister zich in het besluit van 1 december 2009 op het standpunt gesteld dat hij desondanks het blijvend onthouden van een verblijfsvergunning onder de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden niet disproportioneel acht.

3. De minister en de vreemdeling betogen in hun onderscheiden hogerberoepschriften in de grieven dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de beoordeling of artikel 3 van het EVRM zich duurzaam verzet tegen uitzetting van een vreemdeling naar het land van herkomst en, zo ja, of het blijvend onthouden van een verblijfsvergunning disproportioneel is, dient plaats te vinden in het kader van een reguliere procedure. Door voor haar oordeel redengevend te achten, zakelijk weergegeven, dat de minister, indien de beoordeling in een concreet geval tot de conclusie leidt dat het blijvend onthouden van een verblijfsvergunning

disproportioneel is, de desbetreffende vreemdeling uitnodigt een verblijfsvergunning regulier aan te vragen, die hij vervolgens verleent krachtens artikel 3.4, derde lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000, en vervolgens ten aanzien van het beroep van de vreemdeling op de schrijnendheid van zijn situatie te verwijzen naar een reguliere procedure, heeft de rechtbank volgens de minister en de vreemdeling niet onderkend dat uit het systeem van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) voortvloeit dat die beoordeling is ingebed in de asielrechtelijke procedure.

3.1. De in deze grieven opgeworpen rechtsvraag heeft de Afdeling in de uitspraak van 15 juli 2011 in zaak nr. 201005572/1/V2 (www.raadvanstate.nl) beantwoord. Uit de overwegingen van die uitspraak volgt dat de grieven van de minister en de vreemdeling slagen.

4. De hoger beroepen zijn kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het besluit van 1 december 2009 toetsen in het licht van de daartegen in eerste aanleg aangevoerde beroepsgronden, voor zover daarop, na hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

5. De vreemdeling heeft betoogd dat het blijvend onthouden van een verblijfsvergunning in zijn geval disproportioneel is. Daartoe heeft hij aangevoerd dat hij een hoge leeftijd heeft, dat hij en zijn echtgenote gezondheidsklachten hebben, dat zijn echtgenote en zijn kinderen hier te lande zijn genaturaliseerd en dat hijzelf sterke banden heeft met Nederland.

5.1. De minister heeft zich in het besluit van 1 december 2009 op het standpunt gesteld, voor zover thans van belang, dat voormelde door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden, onafhankelijk van elkaar, maar ook in onderlinge samenhang bezien, niet dermate bijzonder zijn dat hij in het bezit moet worden gesteld van een verblijfsvergunning. Ten aanzien van de leeftijd van de vreemdeling, ten tijde van voormeld besluit 67 jaar, heeft de minister zich op het standpunt gesteld dat leeftijd geen onderscheidend element is op grond waarvan kan worden geconcludeerd dat sprake is van een uitzonderlijke situatie. Voorts zijn de lichamelijke klachten van de vreemdeling noch die van zijn echtgenote van dien aard dat om die reden het blijvend onthouden van een verblijfsvergunning aan de vreemdeling disproportioneel is. Daarbij heeft de minister in aanmerking genomen dat de vreemdeling krachtens artikel 10, tweede lid, van de Vw 2000 ook zonder rechtmatig verblijf in aanmerking komt voor medisch noodzakelijke zorg. De omstandigheid dat de echtgenote en de kinderen van de vreemdeling hier te lande een verblijfsstatus hebben gehad en inmiddels zijn genaturaliseerd, leidt volgens de minister evenmin tot de conclusie dat het blijvend onthouden van een verblijfsvergunning aan de vreemdeling in Nederland, zonder hem uit te zetten, disproportioneel zou maken. Ten aanzien van het betoog van de vreemdeling dat hij sterke banden heeft met Nederland en niemand meer heeft in Afghanistan, heeft de minister zich op het standpunt gesteld dat deze omstandigheden samenhangen met het gegeven dat hij al langere tijd zonder verblijfsvergunning in Nederland verblijft. Mitsdien wegen de belangen van de vreemdeling in dit geval niet op tegen de belangen van de Nederlandse staat bij het handhaven van het uitgangspunt dat een persoon

op wie artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag van toepassing is niet in het bezit wordt gesteld van enige verblijfstitel, aldus de minister.

5.2. Uit het besluit blijkt dat de minister alle door de vreemdeling gestelde belangen heeft betrokken bij de beoordeling of zich de uitzonderlijke situatie voordoet dat het onthouden van een verblijfsvergunning disproportioneel is. Gegeven voormeld uitgangspunt bestaat geen grond voor het oordeel dat de minister bij afweging van deze belangen tegen het algemeen belang dat Nederland geen vluchthaven wordt voor personen op wie artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag van toepassing is niet in redelijkheid aan het algemeen belang doorslaggevende betekenis heeft kunnen hechten.

6. Het beroep is ongegrond.

7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart de hoger beroepen gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage van 25 mei 2011 in zaak nr. 09/48314;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. H.G. Sevenster, leden, in tegenwoordigheid van mr. M. Klinkers, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

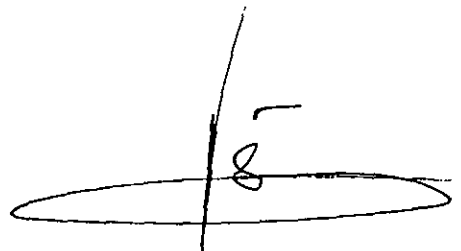
w.g. Klinkers
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 18 oktober 2012

549.

Verzonden: 18 oktober 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser